

Gustav Borgen

Ola Stugudal

døde 22/12 1945. Han var født på Stugudal i Tydal 8/12 1859 og sønn av den velkjente Peder Stuedal og kone Kari f. Graae.

Ola Stugudal levde som bonde i Tydal hele sin tid, og må betegnes som typen på en mere enn alminnelig opplyst og intelligent fjellbonde.

Høyt begavet som han var, ervervet han seg ved megen lesning et stort fond av kunnskaper. Han hadde jo bare sin tids «almueskole» å bygge på. Strengt nasjonal i all sin livsførsel, skarpsindig og klok som få, flittig og tro i sine gjøremål, energisk, karakterfast, viljesterk og alltid med bestemhet hevdet han sin mening uten hensyn til forhold og omgivelser. Han både talte og skrev godt for seg og var en uforferdet sannsiger. Men han ble ikke uvenn med noen for

det. Uforferdet ærlighet respekteres av alle. Han kom tidlig med i sin kommunes forskjellige gjøremål, var således bl. a. medlem av herredsstyret i 21 år, herav 12 år varaordfører. Et stort og fortjenstfullt virke nedla han som kommunemann.

Gården Stugudal — Ola's residens — ligger meget pent til, og den ble allerede i turisttrafikkens barndom et yndet turiststed. Mange er det som siden den tid — både vinter og sommer — har søkt hen til denne i alle dele typiske bondegård ved den vidunderlig vakre Stugusjøen med de stormektige grensefjell — Sylene og Skarsfjellene — som trauste, trofaste naboer.

Det utviklet seg slik, at Ola Stugudal ble Trondhjems Turistforenings betrodd mann i Tydal, og en bedre mann var ikke å finne. Mange er det som sikkert vil savne Ola Stugudals vennlige skikkelse og elskverdige smil når han møtte farende folk med sitt «velkommen». Sterkt interessert som han var når det gjaldt turistforeningens mål og midler var han bl. a. en flittig skribent i foreningens årbøker, og det var alltid noe som med interesse ble lest han hadde å forebringe. For sitt høyt fortjenstfulle virke ble han i 1927 tildelt Trondhjems Turistforenings jubileumsmedalje, — et ærestegn som forholdsvis meget få er hedret med.

En god støtte hadde Ola Stugudal — både som bonde og ellers — i sin kone Rebekka f. Løvøen. Hun var et sjelden kraftig menneske og i virksomhet sent og tidlig. Man hadde inntrykk av, at det var ikke den ting innen den store og mangeartede husholdning som hun ikke vant over, og det lyse, vennlige humør slo aldri klikk under noe forhold. Hun døde hastig i 1939, dypt savnet av såvel utenbygds som innenbygds som hadde lært henne å kjenne.

Ola Stugudal oppnådde — tross et slitsomt liv — en høy alder; men den høye alder greiet ikke å sløve hans interesser for det som rørte seg i tiden og omkring ham.

Nu er han borte og samfunnet har i ham mistet en god borger.

Jon Næsgaard.